

Historien om lotusspiserne

For godt 3000 år siden fortalte digteren Homer historien om en mand ved navn Odysseus og hans rejse hjem til Grækenland efter de trojanske krige. Odysseus og hans mænd stødte på mange spændende eventyr undervejs, men den mest relevante for os er historien om dengang, han kom til lotusspisernes ø.

Øen var så smuk, at Odysseus besluttede at blive der nogen tid og hvile ud. Derfor sendte han nogle af sine mænd ud for at undersøge, om de indfødte var venligt indstillede. Odysseus ventede og ventede, men hans mænd kom aldrig tilbage.

Det der var sket var, at hans mænd rent faktisk havde fundet nogle indfødte, lotusspiserne, som viste sig at være særdeles venlige. Lotusspiserne havde sågar delt deres mad med Odysseus' mænd. Men maden – lotusblomsten – var en slags stof, og mændene blev knokleskæve og glemte alt om Odysseus, deres mission, om hjemrejsen til Grækenland. De glemte alt. Det eneste de ville var at blive hængende, spise lotusblomster og være skæve.

Til deres held kom Odysseus og slæbte dem med tilbage til skibet, selv om de sparkede og skreg. Han bandt dem til deres pladser og beordrede besætningen til at ro som bare fanden i tilfælde af, at nogen andre skulle finde på at spise lotusblomster og glemme vejen hjem.

Historien om Odysseus handler ikke bare om en græsk fyr på en båd; den handler om meget mere. Den handler om den rejse folk tager gennem livet, og de forhindringer de støder på undervejs. Historien om lotusspiserne taler især til bonghoveder som os. I vores afhængighed var vi fanget i en slags lotusblomstens land - vi glemte vores mission; vi glemte de andre eventyr som ventede os; vi glemte alt om vores rejse hjem.

Heldigvis havde vi alle hver især vores egen indre Odysseus; vores egen Højere Magt, som tog os ved kraven og smed os tilbage ombord på båden. Så nu ror vi som bare fanden. Vi ved måske ikke, hvad det næste bliver, men vi er tilbage på vores vej gennem livet.

Oprindelig bragt i A New Leaf, juli 1991.